

“ INNERLIJKE CHAOS ”

KORT TONEELSTUK

VOOR

DRIE DAMES

DOOR

CARL SLOTBOOM

GESCHREVEN VOOR

RUBY BAKKER

VOOR HAAR EINDEXAMENPROJECT AAN DE SCHOOL VOOR

DOCENT EN DRAMA

TE

LEEWARDEN

OP

1 JUNI 1998

ROLVERDELING

Lianne	een jonge vrouw	(25-30)
Moeder	een ego-staat	(45-55)
Sanne	een ego-staat	(25-30)

KORTE INHOUD

Het verhaal van een jonge vrouw die lijdt aan MPS (Meerpersoonlijkheids Syndroom), wat uiteindelijk tot suïcide leidt.

DECOR

Het toneel stelt een huiskamer voor. De ene helft van de kamer is opgeruimd, terwijl de andere helft een rommelige en chaotische indruk maakt. Op de scheidslijn tussen de beide helften staat een stoel. Bij de stoel een tafeltje met daarop een telefoon. Naast de stoel staat een prullenbak. Achter de stoel staan twee stoelen.

REKWISIETEN

Telefoon
Tabletten
Blocnoot
Prullenbak
Glas
Fles whiskey

Carl Slotboom,
Abbekerk 1998.
slotboom@quicknet.nl
www.carlslotboom.nl

LIANNE

(Als het doek opgaat is het toneel leeg en rinkelt de telefoon. Na een aantal keren overgegaan te zijn, wordt het stil en komt Lianne op. Aan haar gezichtsuitdrukking is duidelijk te zien dat ze kwaad is. Ze smijt de deur met een smak achter zich dicht en blijft bij de deur staan)

(Uit de grond van haar hart) Schoft ! De schijnheilige schoft ! Mij een beetje belazeren en nog leugens vertellen op de koop toe. **(Loopt naar het chaotische deel van de kamer)** Wat een afgang ! Wat een g-i-g-a-n-t-i-s-c-h-e afgang ! **(Staat stil in het chaotische deel)** Zou je zo'n hufter niet ?! **(Na een korte pauze)** Nou, die vakantie naar Kreta kan ik dus ook wel op m'n buik schrijven. Zeg maar dag met je handje. **(IJsbeert door de kamer en staat af en toe stil)** Meneer zag het achteraf toch allemaal niet zo zitten. Ik was te snel zei hij. Ik wilde te snel samenwonen. Het kwam te onverwachts. De lul ! Wat heet hier onverwachts ?! Na meer dan drie jaar verkering komt toch niets meer onverwachts ? Of ligt dat nou aan mij ? **(Na een korte pauze. Schamper)** Ik was te snel... laat me niet lachen ! Hij heeft gewoon een ander. **(Blijft staan)** Hoe is het in hemelsnaam mogelijk ?! Hij en een ander ! Dat moet dan wel een héél fraai object zijn. Het zou me niks verbazen als het die troel met die hangogen, die pruillippen en die neptieten is. **(Imiteert haar ex-vriend. Heel sarcastisch. Liefjes)** Mag ik je even voorstellen aan Ellen ? **(Doet alsof hij haar voorstelt)** Lianne dit is Ellen. Ellen dit is Lianne. **(Na een korte pauze)** Ze heeft de hele avond als een reiger achter hem aan gehobbeld op die lange stelten. Wat een opdringerig type. Ik ben zelfs nog zo idioot geweest een gesprek met haar aan te knopen. Nou, veel gesprek was het niet, want volgens mij had ze de lagere school niet eens afgemaakt. Er kwam nu ook werkelijk geen zinnig woord uit en intussen stond ze hem met haar ogen uit te kleden. **(Imiteert haar ex-vriend)** Jullie kunnen het goed met elkaar vinden hè Lianne ? Nou, om je de waarheid te zeggen nee. Het was absoluut mijn type niet. Wat zeg ik ? Zo'n type is niemands type. Maar goed, als hij er gelukkig mee wil worden, mijn zegen heeft 'ie. Smaak heeft 'ie nooit gehad. Ja, dit soort types daar kikte die op. Escorttypes waar de nul zes nummers van afdruipen. **(Is inmiddels in het opgeruimde gedeelte terecht gekomen. Haar toon wordt nu heel anders. Milder, bijna zielig. Ook haar houding verandert. Niet meer zo fier, eerder onzeker)** Wat ging er nou fout ? Zo snel was ik toch niet ? We hebben er toch heel lang over gesproken en hij was het er toch ook mee eens ? Bovendien was het toch niet alleen mijn voorstel ? Hij dacht er toch ook al een hele tijd aan ? Het leek hem toch ook fijn om samen te gaan wonen ? We waren hartstikke gelukkig met elkaar. We deden alleen maar leuke en fijne dingen. **(Na een korte pauze)** Goed... we hadden weleens ruzie. Nou ja, ruzie kun je het eigenlijk niet eens noemen, meer een verschil van mening. Hoewel... ik heb hem een keer een slag voor z'n hoofd verkocht, maar daar had ik meteen spijt van en heb onmiddellijk m'n excuus aangeboden. Bovendien was die ook behoorlijk irritant op dat moment en die mep had 'ie eerlijk gezegd verdiend. **(Na een korte pauze)** Hij had m'n vingers op z'n wang staan. Ik had best met 'm te doen. Ik heb nog een handdoek onder de kraan gehouden en die op de zere plek gelegd. Goed, ik ben misschien een beetje fel af en toe. Niet dat ik elke keer maar klappen uitdeel hoor, zo is het nu ook weer niet. Nee, ik bedoel verbaal kan ik nogal fel uit de hoek komen. Maar hij was ook geen lieverdje hoor, hij kon er ook wat van. **(Na een korte pauze. Met een liefdevolle glimlach)** Ik kon zo lekker in z'n oksel liggen en dan voelde ik me volkomen veilig. Hij ademde altijd zo

rustgevend. Ja, ik weet niet precies hoe ik dat moet zeggen, maar er zijn mannen die zo rustgevend kunnen ademen. En hij rook altijd zo lekker. Geen after-shave of zo, nee, gewoon van zichzelf... lichaamsgeur zal ik maar zeggen. **(Na een korte pauze)** Zou zij ook in z'n oksel mogen liggen ? **(Telefoon gaat. Schrikt. Blik gericht op de telefoon en weet niet wat ze moet doen. Na enkele ogenblikken loopt ze naar het chaotische gedeelte van de kamer. Haar houding verandert en fel zegt ze in de richting van de rinkelende telefoon)** Laat me met rust kaffer ! Bel die troel met die lange stelten maar ! **(Telefoon houdt op met rinkelen. Wordt opeens onzeker en loopt langzaam in de richting van de telefoon. Ze gaat op de stoel zitten)** Te onzeker. Ik zou te onzeker zijn zei die. Zeg nu zelf, zie ik er uit als een onzeker type ? Nou dan. **(Na een korte pauze)** Oké, ik heb af en toe wat moeite in het maken van bepaalde keuzes, maar om daar nu meteen het stempel onzeker op te drukken gaat me wat te ver. Beslissingen nemen is tenslotte niet altijd eenvoudig. Je moet dit weloverwogen doen. Neem nou Sandra. Sandra leerde een jongen kennen, was op slag verliefd en binnen twee maanden woonden ze samen. Een zak van een vent zal ik je vertellen. Nou ze heeft het geweten. Binnen drie maanden zat ze weer bij haar ouders thuis. Ik bedoel maar... overhaaste keuzes kunnen hele vervelende gevolgen hebben. Ja toch ? **(Na een korte pauze)** Vorig jaar besloot 'ie opeens dat we maar eens gescheiden op vakantie moesten. Ik voelde er eerst helemaal niets voor, maar hij wilde met alle geweld met een paar vrienden een paar weken op survival tocht. Overlevingstocht in goed Nederlands. Hij wilde zichzelf ontdekken. **(Denkt na)** Verrek, misschien is hij toen wel met die tut-hola op vakantie geweest, wie zal het zeggen. Hij wilde natuurlijk die troel ontdekken. **(Na een korte pauze)** Nou ja, om een lang verhaal kort te maken, Debby stelde voor dat wij dan ook maar ergens naar toe moesten. Typisch Debby, die wil altijd ergens naar toe. Als ze net terug is van het één wil ze alweer ergens anders naar toe. Over onzekerheid gesproken. Ze stelde voor om naar Frankrijk óf naar België te gaan. Ja, dat is toch bewust iemand in moeilijkheden brengen ? Kijk... Frankrijk is een hartstikke mooi land, maar België is ook mooi. Ja toch ? Was ik weer onzeker volgens hem. Kon ik weer geen keuzes maken zei die. Toen ik besliste verkering met 'm te nemen, heb ik 'm niet gehoord over onzekerheid. Hij was maar wat blij dat 'ie eindelijk iemand had. Tante Lenie, dié was onzeker. Neem nou laatst. Laatst zegt ze tegen me... **(Denkt na)** Nee, dat is eigenlijk niet zo'n goed voorbeeld. **(Denkt na)** Eh... nou ja, doet er ook niet toe. Laat maar zitten. **(Na een korte pauze)** Als je toch eerst zegt dat je wilt samenwonen en dan opeens de verkering uitmaakt, dan ben je zelf toch ook niet erg zeker ? Op school hadden we een leraar die zei altijd je moet een balans vinden tussen gevoel en verstand. Ja de groeten, dat moet je dan ook wel kunnen en hoe dat dan precies moest vertelde hij er niet bij. Balans tussen gevoel en verstand. Kijk, daar kan ik nou echt helemaal niets mee. Dat is iets voor die softies, die eh... nou ja, die weke types, die voortdurend op zoek zijn naar zichzelf. Je weet wel, die meditatie-figuren. Zweven een paar meter boven de grond en zijn ongelofelijk druk een balans te vinden. Als je tegen ze aan duwt liggen ze tegen de vlakke met heel hun balans. Nee, dat is aan mij allemaal niet besteed. Mijn balans is prima in orde, daar mankeert echt niets aan. **(Na een korte pauze. Met een blik op de telefoon)** Misschien zou ik 'm moeten bellen. Misschien heeft 'ie wel helemaal niets met die trut. Ik ben ook zo'n ongelofelijke flapuit. Wat ik allemaal niet tegen 'm heb gezegd, daar lusten de honden geen

brood van. **(Met een zucht)** Phoeh... ik schaam me dood. **(Denkt na en pakt na enkele ogenblikken heel aarzelend de telefoon. Denkt weer diep na)** Misschien liggen ze wel samen in bed. Nou, zo geweldig was dat nooit dus daar hoeft ze het niet voor te doen. **(Twijfelt heel erg of ze zal bellen. Neemt dan een besluit en zegt heel hard in de hoorn van de telefoon)** Kaffer ! **(Legt de hoorn met een klap op de haak)** Zeg nou zelf, is dit onzekerheid, ja of nee ? Nee toch zeker. Ik heb toch heel zéker niet gebeld, hoewel ik op het punt stond het wél te doen. Ik bedoel maar. **(Na een korte pauze)** Oja... hij vond me zo vreselijk chaotisch. Had ik nog eerder gehoord, was volslagen nieuw voor me. **(Na een korte pauze)** Goed... ik ben af en toe wat chaotisch, daar had hij wel een beetje gelijk in, maar vreselijk chaotisch ben ik nu ook weer niet. Eigenlijk heb ik van alles wat. Aan de ene kant ben ik beetje chaotisch en aan de andere kant kan ik alles keurig op een rijtje zetten. **(Gebaart naar het opgeruimde deel van de kamer)** Hier, zeg nu zelf. Dat ziet er toch prima uit ? Daar valt toch niets op aan te merken ? Alles ligt op zijn plaats en als ik wat moet hebben vind ik het zonder problemen. **(Met een blik naar het chaotische gedeelte)** Oké, die kant is wat rommeliger, maar daar kan ik niets aan doen. Dat zijn allemaal spullen waarvan ik eigenlijk niet weet wat ik er nou precies mee moet. Ze horen eigenlijk nergens bij. Gooi ze weg, zei 'ie. Ja daag. Er zitten hartstikke mooie spullen bij, die gooi je toch zomaar niet weg ? Hij kon af en toe zo dom lullen. Ruim die rotzooi dan op, zei die. Ja, dat wil ik best wel. Maar waar ruim je spullen naar toe, als je niet weet waar ze thuishoren ? Makkelijk zat niet ? **(Na een korte pauze)** Eigenlijk zou een mens in zichzelf moeten kunnen kruipen om te ontdekken waarom hij de ene keer dit en de andere keer weer dat doet. Dat kan met hypnose zeggen ze... in jezelf kruipen bedoel ik. Hypnose... ik moet er niet aan denken. Stel je voor dat je er in blijft steken en de rest van je leven als een halve daas rondloopt. Wat is er met jou aan de hand ? Oh, niks hoor, ik ben alleen in hypnose en ik kan er niet uitkomen. **(Na een korte pauze)** Volgens mij is hij ook in hypnose, helemaal gebiologeerd door die afschuwelijke nachtmerrie op stelten. Goeie genade, wat is dat mens lelijk. Die is nou gewoon knap van lelijkheid. **(Na een korte pauze)** Nou ja, ze heeft eigenlijk wel mooie ogen. Maar dat is dan ook wel het enige, verder is het om te huilen. **(Na een korte pauze)** Ik zou hem nog altijd kunnen bellen natuurlijk, dat is niet zo moeilijk. **(Na een korte pauze)** Nou ja... een beetje moeilijk is het wel, na alles wat ik tegen hem heb gezegd. **(Na een korte pauze)** Goeie genade, ik raak er helemaal van in de war. Dat heb ik nou altijd hè. Altijd als ik niet weet wat ik moet doen raak ik in de war en als ik in de war raak is het net alsof ik uit m'n hoofd stap. Ja, ik weet wel dat dit niet kan... uit je hoofd stappen bedoel ik, maar zo'n gevoel is het wel. Ik zou kunnen proberen om dit gevoel uit te leggen natuurlijk, maar gevoelens zijn zo moeilijk onder woorden te brengen. Hoe moet je nu iemand uitleggen dat je uit je hoofd stapt, dat je er even niet meer bent ? **(Na een korte pauze)** Het begint ergens in m'n maag, zo'n vreemd getintel. In het begin werd ik er bloednerveus van, maar intussen ben ik er al aan gewend. Een vreemd getintel dus, nou en daar ga ik dan... floep, in één keer d'r uit. **(Na een korte pauze)** Zie je nou wel, dat is niet uit te leggen. Het is begonnen toen ik... **(Denkt na)** Tja... hoe oud zal ik geweest zijn ? Geen flauw idee. Misschien is het er altijd wel geweest, wie zal het zeggen. Ik stap dus uit m'n hoofd zal ik maar zeggen en dan komt er iemand anders voor in de plaats. Moeilijk hè ? Als je het zelf nog nooit hebt meegemaakt, dan kun je het eigenlijk niet begrijpen.

Voor mij is het heel normaal. **(Na een korte pauze)** Zou zo'n tuttebol, die eh... die Ellen bedoel ik, zou die nou ook zoiets hebben ? Uit je hoofd stappen bedoel ik ? Kan ik me nauwelijks voorstellen. Als ik zo'n kop had, was ik er nooit ingestapt. **(Na een korte pauze)** Ik ben er wel mee bezig hè, met die Ellen ? Ik geef je te doen zeg. Ze heeft wél m'n vriend afgepikt. Het is me een volslagen raadsel wat hij in haar ziet. Omgekeerd trouwens ook. Zo'n mooie jongen is het nu ook weer niet. Goed, hij heeft een paar dingen die best wel aantrekkelijk zijn voor een meisje, maar om nou te zeggen dat hij oogverblindend is... nee, eigenlijk niet. **(Na een korte pauze)** Maar hij rook altijd wel heel erg lekker. **(Na een korte pauze)** Stel je toch eens voor dat die Ellen... daar moet je toch niet aan denken... **(Begint te huilen)**

MOEDER **(Komt uit het donker tevoorschijn. Loopt naar de stoel waarop Lianne zit en legt een hand op haar schouder)** Huil maar uit kind, dat is goed voor je. Weet je, dit soort situaties hebben we allemaal meegemaakt. Verkering aan... verkering uit... vreugde... verdriet. Het hoort er gewoon bij, het is een deel van het leven.

LIANNE Ja mam, dat weet ik nu onderhand wel. Altijd als ik in de shit zit, kom jij met je achterhaalde uitspraken waar ik helemaal niets mee kan doen.

MOEDER Dat ligt niet aan mij Lianne. Als je wat meer je best zou doen mijn goede raadgevingen ter harte te nemen, zou je nu niet zo in de put zitten.

SANNE **(Komt uit het donker te voorschijn en gaat aan de andere kant van Lianne staan)** Lianne heeft gelijk moeder. Je uitspraken zijn doordrongen van goedkope cliché's, slappe aftreksels van de werkelijkheid.

LIANNE **(Met een zucht)** Oh nee... niet weer hè ? Kunnen jullie nou nooit eens een gesprek voeren zonder elkaar daarbij onmiddellijk in de haren te vliegen ?

MOEDER Is dat mijn schuld ? Ben ik agressief ? Nee toch zeker ? Ik heb het beste met je voor Lianne, maar je zuster speelt een gemeen spel. Voortdurend geeft ze mij de schuld van dingen die ik niet doe.

SANNE Oh... gaan we weer op die toer ?

LIANNE **(Springt van haar stoel)** En nu is het uit ! Ik wil dat jullie verdwijnen, ik kan mijn zaakjes heel goed zelf regelen ! **(Langzaam dooft het licht op moeder en Sanne. Lianne pakt een fles whiskey en een glas. Schenkt in, drinkt het glas in één teug leeg en gaat weer zitten. Ze houdt de fles bij zich. Terwijl ze verder gaat met haar tekst schenkt ze opnieuw whiskey in haar glas)** Begrijp je nu wat ik bedoel toen ik zei, dat wanneer ik in de war ben, het net is alsof ik uit m'n hoofd stap ? Ik doe dit niet zelf hoor, het overkomt me, ik kan er niets aan doen. Soms kan ik weer terugkeren en ben weer helemaal mezelf... zoals nu bijvoorbeeld. Het lijkt echter wel of die momenten steeds zeldzamer worden. Ik bedoel, de momenten dat ik kan terugkeren wanneer ik dat wil. **(Drinkt)** De laatste tijd schijn ik steeds minder de baas te zijn over m'n eigen denken. En een mens wil toch de baas in z'n eigen hoofd blijven niet-waar ? Zeker op momenten wanneer hij in de war is en beslissingen moet nemen.

SANNE **(Spot op Sanne gaat aan)** De beslissingen neem ik Lianne, jij bent daar niet toe in staat. Dat heb je in al die jaren bewezen.

LIANNE Ik had je gezegd dat je moest gaan en me met rust moest laten. **(Drinkt haar glas leeg)**

SANNE Daarvoor is het te laat. Je hebt me geroepen en ik ben gekomen.

LIANNE Ik heb je niet geroepen Sanne.

SANNE Dat heb je wel Lianne... heel lang geleden. Je was nog een kind weet

je wel ? Een hulpeloos kind dat de situatie niet aankon. Ga op zoek in je herinneringen Lianne. Ga terug naar het moment dat je me riep omdat je me nodig had.

LIANNE Ik heb je niet geroepen en ik heb je niet nodig Sanne. Heb je me gehoord ?! Ik heb je niet nodig ! Verdwij !

SANNE Het was zomer, weet je nog ? Een heerlijke zomer.

LIANNE Houd je kop ! Ik wil er niets meer over horen ! **(Schenkt opnieuw in)**

SANNE Vader en moeder waren op bezoek geweest bij tante Lenie en waren op weg naar huis. Het was druk op de weg. Hoe het precies is gebeurd is men nooit te weten gekomen. De macht over het stuur verloren stond er de volgende dag in de krant. Je begreep er niet veel van. Het was te veel om het allemaal te kunnen begrijpen.

LIANNE Ik heb je gezegd dat je je kop moest houden ! **(Drinkt)**

SANNE Je kunt je ogen niet sluiten voor de werkelijkheid Lianne, dat kan niemand, ook jij niet.

LIANNE Ik heb mijn ogen niet gesloten voor de werkelijkheid.

SANNE Gebeurtenissen, hoe verschrikkelijk ook, moeten verwerkt worden. Jij koos voor de weg van de minste weerstand. Je sloot je op in jezelf en wilde er niet mee geconfronteerd worden, er niet aan denken.

LIANNE Je liegt ! Hoor je wat ik zeg ?! Je liegt ! Ga weg en laat me met rust !

SANNE Tante Lenie heeft moeite genoeg gedaan om je over dit verdriet heen te helpen. Herinner je die gesprekken nog met mevrouw Huizinga ? Een hele aardige vrouw die alles heeft geprobeerd om je aan het praten te krijgen.

LIANNE Huizinga was een draak.

SANNE Je weigerde mee te werken en hield je mond. Toen Lianne, toen kwam ik. Liever gezegd, jij deed een stap terug en liet mij jouw zaakjes opknappen.

LIANNE Ik heb je niet meer nodig.

SANNE Meer dan ooit Lianne, meer dan ooit. Ik ben een deel van je Lianne. Ik ben dat deel dat voor jou de kastanjes uit het vuur haalt. Een deel van je ego. In het begin was je maar wat blij dat ik er was. Je noemde mij je grote zuster.

LIANNE Een fijne zuster. Je hebt me nog nooit daadwerkelijk geholpen. Ik raak alleen nog maar meer in de war wanneer jij verschijnt.

SANNE Heb je mij eigenlijk ooit gevraagd of ik wel met de dood van vader en moeder in het reine zou kunnen komen ? Oh nee, dat heb je niet. Het was wel makkelijk zo'n zuster die je kon activeren om jouw problemen op te lossen. Je deed een stap terug, je vroeg niets en je bemoeide je nergens mee. Mijn God, je gaf me zelfs een naam, wat een eer.

LIANNE In hemelsnaam ga weg. **(Drinkt haar glas leeg)**

SANNE Denk je dat ik het leuk vindt voortdurend mijn vingers te branden aan jouw stomiteiten ?!

LIANNE Hoe kom ik in hemelsnaam van je af ?

SANNE Je raakt me niet kwijt Lianne. Je hebt het al zo vaak geprobeerd en het is je tot nu toe niet gelukt. Het zal je nooit lukken. Ik ben er nu eenmaal en ik zal je de rest van je leven blijven treiteren. Ik zal je betalen voor het feit dat je de waarheid niet onder ogen wilde zien en je achter mij verschuilde.

MOEDER **(Spot aan op moeder)** Luister niet naar haar Lianne. Ze is in en in slecht en wanneer ze haar mond opendoet komt er louter gif uit.

LIANNE Help me... alsjeblieft mam, help me.

SANNE Praat geen onzin Lianne. Zij is evenmin je moeder als ik je zuster ben. Zij is één van die delen die je naar voren hebt geschoven om je problemen op te lossen. God, wat ben je laf.

MOEDER **(Tegen Sanne)** Maar ik ben niet slecht zoals jij. In tegenstelling tot

SANNE jou, heb ik het beste met haar voor.
Dat is ook de reden dat ik je haat, intens haat. Ik haat iedereen die het beste met haar voor heeft. Ze verdient het niet. Ze moet worden gestraft voor haar lafheid.

MOEDER **(Tegen Lianne)** Zolang ik er ben zal ik je beschermen tegen haar kwade bedoelingen.

LIANNE Ik weet het mam, ik weet het.
SANNE Niks weet je. Jouw mam kan alleen bestaan bij de gratie van mijn aanwezigheid. Je hebt haar slechts in het leven geroepen om het evenwicht tussen jezelf en mij te herstellen. Je denkt dat het een deel van jezelf is, maar hier vergis je je in. Jouw mam is een afsplitsing van mij en als zodanig lager in rang.

MOEDER **(Schreeuwt)** Dat lieg je ! Elke keer als je je mond opendoet komt er een leugen uit ! Gemene slang ! Valse adder !

LIANNE **(Drukt haar handen tegen haar oren. Schreeuwt)** Hou op ! Hou op zeg ik ! Laat me met rust ! Verdwij ! **(Black-out)**

(Als het licht weer aangaat, zitten moeder en Sanne op hun plek. Lianne zit nog steeds op haar stoel. Ze schenkt whiskey in haar glas en neemt een slok)

LIANNE Ik zou hem kunnen bellen natuurlijk. Ik zou kunnen bellen en kunnen proberen hem de zaak nog eens in alle rust uit te laten leggen. **(Na een korte pauze)** Maar hij zal met een hele goede verklaring moeten komen. En als hij de naam van die troel op stelten in z'n mond neemt, zal ik hem eens vertellen hoe ik over hem denk.

MOEDER Bellen.
SANNE Niet bellen.